

motet *Exsultate, jubilate* Wolfganga Amadeusza Mozarta, *Requiem* i *Magnificat* Johna Ruttera, *Missa brevis* Lauryna-sa Vakarisa Lopasa, *Magnificat* Kristina Vasilauskaitė, *Messe in G-dur* Franciszka Schuberta), dokonała także prawykonania *Kantaty Bożonarodzeniowej* Katarzyny Kwiecień-Długosz (płyta DVD, wydawnictwo TM *Cantylena* 2008).

W roku 2007 podjęła temat naukowo-badawczy *Litewska chóralna muzyka religijna w kontekście związków słowno-muzycznych*. Prof. Jan Jazownik recenzent przewodu habilitacyjnego stwierdził, że - *wprowadzanie utworów innego kręgu kulturowego, z racji urodzenia i wychowania bliskiego Habilitantce, może być zjawiskim wartościowym dla kultury polskiej*. Rezultatem przeprowadzonych badań była ich interpretacja artystyczna i szereg koncertów. Jeden z nich zaprezentowany w Kościele pw. św. Józefa Oblubieńca w Zielonej Górze został zarejestrowany na CD *Musica Sacra Lituanica* (Carbo Media 2008) i stał się podstawą przewodu habilitacyjnego.

Prof. Waldemar Górski w recenzji habilitacyjnej napisał: *W analizowanym nagraniu utworów a cappella chór prezentuje się w sposób pozytywny pod względem walorów artystyczno-brzmieniowych. Słyszalny jest wyważony balans między głosami, szlachetne prowadzenie pod względem emisji głosu i stopliwości. Chórzyści operują wyrównanymi i dźwięcznymi głosami, współgrając we fragmentach o fakturze homofonicznej, jednocześnie mając zdolność cieniowania/stopniowania natężenia we fragmentach faktury polifonicznej. Brzmienie chóru przypomina monolit faktury organowej. Nośność, czytelność fakturalna, doniosłość wyrazowa - to cechy wykonania utworów prezentowanych przez habilitantkę. (...) Utwory wokalnie-instrumentalne: „Missa brevis“ L. V. Lopasa i „Magnificat“ K. Vasiliauskate, dopełniają obraz sakralnej twórczości litewskiej odstawiając oblicze efektownych kompozycji, brzmiących patetycznie, dostojnie, przy zachowaniu pełnych proporcji i jednocześnie dobrego balansu pomiędzy chórem a orkiestrą. (...) Kompozycji wystuchałem z zainteresowaniem i odczuwając satysfakcję. (...) Dyrygent panował nad wykonawcami w pełni profesjonalnie. Podkreślam to szczególnie, biorąc pod uwagę nagromadzenie problemów związanych ze zmiennością materiału (agogika, metryka, wielowarstwowość instrumentalna).*

Prof. zw. Marta Wierzbieniec w swojej recenzji napisała: *Zaprezentowane motety są przeznaczone na chór czterogłosowy a cappella. Przy ich wykonaniu chór operuje ciepłym, łagodnym, ale w pełni nasyconym brzmieniem, wiernie oddając charakter i treść tekstów. Zaznaczone są też różnice artykulacyjne, z wyraźnym, właściwym dla tekstu i struktury muzycznej, budowaniem napięcia dynamicznego oraz prawidłowym kształtowaniem frazy. (...) Na uwagę zasługuje też szczególne podejście dyrygentki do tekstu, zarówno w odniesieniu do właściwej dykcji, jak i samej jego interpretacji, gdzie często w sposób właściwy - poprzez zastosowanie odpowiednich środków muzycznych i zabiegów interpretacyjnych - uwypuklono symboliczne słowa i zwroty.*

Lucja Nowak jest osobą odpowiedzialną, energiczną, a jednocześnie spokojną i wyważoną. Potrafi w trudnych momentach podejść do problemów z poczuciem humoru, budzi sympatię zarówno wśród współpracowników jak i studentów. Prócz pasji muzycznych ma w sobie ciekawość świata i ludzi. Fascynują ją nieznanne kultury i obyczaje. Lubi podróżować, na co dzień jednak w wolnych chwilach szuka wytchnienia podczas długich spacerów wśród okolicznej przyrody.

Bogumiła Tarsiewicz

DR HAB. INŻ. ARCH. SŁAWOMIR ŁOTYSZ

Wydział Inżynierii Lądowej i Środowiska

20 lutego 2014 r. Rada Naukowa Instytutu Historii Nauki im. Ludwika i Aleksandra Birkenmajerów Polskiej Akademii Nauk w Warszawie podjęła uchwałę o nadaniu Sławomirowi Łotyszowi stopnia doktora habilitowanego w zakresie historii techniki.

FOT. WIEŻA TELEWIZYJNA ORIENTAL PEARL TOWER W SZANGHAJU (CHINY). SZKLANA PODŁOGA TARASU WIDOKOWEGO JEST POŁOŻONA NA WYSOKOŚCI 263 METRÓW NAD POZIOMEM TERENU. (Z ARCHIWUM SŁAWOMIRA ŁOTYSZA)

Sławomir Łotysz jest absolwentem Politechniki Poznańskiej. W 1996 r. po ukończeniu studiów na kierunku *architektura i planowanie przestrzenne* na tamtejszym Wydziale Budownictwa Lądowego, podjął pracę w jednej z zielonogórskich pracowni architektonicznych, a dwa lata później zwyciężył w konkursie na stanowisko asystenta w Zakładzie Architektury i Budownictwa Ogólnego ówczesnej Politechniki Zielonogórskiej. Przez kolejne dwa lata łączył pracę projektową z dydaktyczną, jednak ostatecznie od 2000 r. poświęcił się wyłącznie pracy na uczelni. To wówczas zaczęły kształtować się jego zainteresowania historią techniki i już w 2002 r. otworzył przewód doktorski w Instytucie Historii Nauki PAN w Warszawie. W październiku 2005 r. obronił z wyróżnieniem pracę doktorską zatytułowaną *Kolej pneumatyczna w myśli wynalazczej XIX wieku w Europie i Stanach Zjednoczonych*.

Sławomir Łotysz niemal od początku pracy nad rozprawą doktorską aktywnie uczestniczył w międzynarodowych konferencjach naukowych oraz prowadził kwerendy w krajowych i zagranicznych archiwach. W 2006 r. związał się z Międzynarodowym Komitetem ds. Historii Techniki ICOH-TEC (International Committee for the History of Technology), którego sekretarzem generalnym został wybrany w lip-

cu zeszłego roku jako pierwszy Polak w czterdziestopięcioletniej historii tego stowarzyszenia. Należy również do Polskiego Towarzystwa Historii Techniki i Światowej Rady Badań nad Polonią. W kadencji 2011-2014 został wybrany na członka poznańskiego oddziału Komisji Urbanistyki i Planowania Przestrzennego PAN.

Jako adiunkt Sławomir Łotysz rozwijał swoje zainteresowania naukowe w obszarze historii techniki, nie zaniedbując jednak tematów związanych ze swoim wykształceniem zawodowym, czyli architekturą. Bardzo często poruszał się na styku obu tych obszarów. Efektem tego są publikacje dotyczące problemów modernizacji architektury przemysłowej i obiektów infrastruktury technicznej, ochrony dziedzictwa technicznego oraz rewitalizacji obszarów przemysłowych. Przez dziesięć ostatnich lat regularnie uczestniczył w obradach międzynarodowej konferencji *Definiowanie przestrzeni architektonicznej* organizowanej przez Wydział Architektury Politechniki Krakowskiej oraz w innych, organizowanych m.in. przez Politechniki Śląską i Wrocławską. Szczególnie aktywnie uczestniczył w konferencjach zagranicznych, głównie tych organizowanych przez ICOHTEC (Leicester 2006, Budapeszt 2009, Tampere 2010, Glasgow 2011, Barcelona 2012, Manchester 2013) i Society for the History of Technology (Waszyngton 2007, Lizbona 2008, Kopenhaga 2012). Z innych dużych sympozjów, w których brał udział, warto wspomnieć Business History Conference (Filadelfia 2012) i Tensions of Europe (Paryż 2013). Często był również zapraszany na warsztaty naukowe (Oslo 2011, Florencja 2011, Austin 2012, Rzym 2012, Szanghaj 2013, Granada 2013).

W swojej pracy naukowej Sławomir Łotysz wyróżniał się dużą aktywnością na polu publikacji ogłaszając wyniki swoich badań w czasopiśmie naukowych oraz jako rozdział w wydawnictwach książkowych. Za osiągnięcia naukowe, Sławomir Łotysz otrzymywał Nagrody Rektora II stopnia przez cztery lata z rzędu (zespołową za osiągnięcia w 2008 r. oraz indywidualne za 2009, 2010 i 2011 rok).

Nie zaniedbywał też popularyzacji wiedzy technicznej publikując w czasopiśmie, piśmie codziennych, a także udzielając wywiadów w radiu i telewizji, głównie polonijnej w Stanach Zjednoczonych, a to z racji specyfiki prowadzonych badań. Kilukrotnie wygłaszał również wykłady prozowane, m.in. na Pierwszym Zjeździe Polskich Inżynierów w Ameryce Północnej w Detroit (2003), w Polskim Instytucie Naukowym PIASA w Nowym Jorku (2005), na Columbia University w Nowym Jorku (2008), na University of Pennsylvania w Filadelfii (2008) oraz na University of Manchester (2012). W latach 2011-2013 Sławomir Łotysz wchodził w skład międzynarodowego zespołu badawczego w projekcie Making Europe sponsorowanego przez European Science Foundation i holenderską fundację historii techniki SHT. Zajmował się tam stworzeniem platformy edukacyjnej Inventing Europe, która jest obecnie wykorzystywana w procesie dydaktycznym na kilku wyższych uczelniach w Europie.

Jako dydaktyk i opiekun Koła Naukowego Historii Techniki doprowadził do uczestnictwa kilkorga swoich studentów w warsztatach i konferencjach naukowych m.in. w Krakowie, Dzierżoniowie, Ostrawie i Tampere. Łącznie w latach 2009-2013 jego studenci wygłosili i opublikowali 10 referatów. Sławomir Łotysz udziela się również na polu organizacyjnym, w latach 2009-2010 pełnił funkcję zastępcy dyrektora Instytutu Budownictwa. Do jego zadań należało przygotowanie kształcenia na kierunku *architektura i urbanistyka*. W tym samym okresie wchodził w skład Rady

Wydziału jako przedstawiciel innych nauczycieli akademickich. W latach 2008-2012 był członkiem Komisji Dyscyplinarnej dla Studentów, a od 2012 r. pełnił funkcję kierownika Zakładu Technologii i Organizacji Budownictwa.

Podstawą przewodu habilitacyjnego, przeprowadzonego jeszcze tzw. starym trybem, była monografia pt. *Wynalazczość polska w Stanach Zjednoczonych*, wydana w Warszawie przez Instytut Historii Nauki PAN i Oficynę Wydawniczą ASPRA-JR w 2013 r. Przewód wszczęto w czerwcu 2013 r. wyznaczając dwóch recenzentów z Instytutu Historii Nauki PAN jako jednostki przeprowadzającej postępowanie oraz po jednym recenzencie z Instytutu Zachodniego z Poznania i z Katedry Amerykanistyki Uniwersytetu Jagiellońskiego. Praca Sławomira Łotysz otrzymała cztery pozytywne recenzje, a po ocenie jego dorobku naukowego, przeprowadzeniu kolokwium i wystuchaniu wykładu, Rada Naukowa Instytutu Historii Nauki PAN 26 głosami „za” przy jednym wstrzymującym się wypowiedziała się za nadaniem mu stopnia doktora habilitowanego.

W czasie wolnym nowy doktor habilitowany powraca do swoich dawnych pasji, to jest do fotografowania, rzeźby i grafiki komputerowej. W internecie wciąż funkcjonuje kilka stron, które zaprojektował (m.in. strona Instytutu Budownictwa, którą wciąż prowadzi), choć akurat ta, która przyniosła mu swego czasu rozgłos (m.in. nagrody portalu wp.pl, onet.pl, wywiady w Radiu „Zachód” i „Gazecie Wyborczej”) czyli „Brukowiec Ochlański”, jest już niestety niedostępna. Sławomir Łotysz ma na swoim koncie kilka projektów okładek książek (w tym oczywiście swojej) i czasopism („Przegląd Budowlany”), a także reklam opublikowanych na łamach „Rzeczpospolitej” i „Młodego Technika”. Zaprojektował też kilka folderów reklamowych, m.in. Parafii w Ochli. Kolekcjonuje artefakty związane z Wystawą Światową w Nowym Jorku w 1939 r., szczególnie te związane z polskim pawilonem. Jest żonaty od przeszło dwudziestu lat, ma dwóch nastoletnich synów.

Marek Dankowski

DR HAB. BARTŁOMIEJ STANKOWIAK

Wydział Artystyczny, Instytut Muzyki

Dr Bartłomiej Stankowiak decyzją Rady Wydziału Dyrygentury Chóralnej, Muzyki Kościelnej, Edukacji Artystycznej, Rytmiki i Jazzu Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku, 3 lutego 2014 r. na podstawie oceny ogólnego dorobku artystycznego i przedstawionego osiągnięcia artystycznego: cyklu płyt z serii *Musica Restituta* (ze szczególnym uwzględnieniem *Missa in nativitate Domini - vol. IV*) otrzymał stopień doktora habilitowanego sztuk muzycznych w dyscyplinie artystycznej dyrygentura. Bartłomiej Stankowiak urodzony w roku 1970 w Poznaniu, od młodości związany z Ziemią Lubuską, edukację muzyczną rozpoczynał w Państwowej Szkole Muzycznej im. Grażyny Bacewicz w Nowej Soli. Jest absolwentem Wydziału Teorii Muzyki, Dyrygentury i Kompozycji w Akademii Muzycznej im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu w zakresie dyrygentury symfonicznej w klasie prof. Renarda Czajkowskiego (1993). Już w okresie studiów podjął pracę nauczyciela fortepianu w Państwowej Podstawowej Szkole